

Arrest

nr. 179 490 van 15 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 juli 2015 aan op het Belgische grondgebied en diende op 30 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 10 juni 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een sjiit te zijn, afkomstig uit Shalozan, Kuram Agency in Pakistan. U zou uw ganse leven tot aan uw vertrek in hetzelfde dorp hebben gewoond waar u werkte als landbouwer. Uw regio zou sinds 2007 geteisterd worden door geweld. Zo kwam uw oom ergens in 2008 ongelukkig om het leven nadat een mortier te dicht bij zijn huis landde. Sinds de opkomst van het geweld dwongen de verschillende milities die actief waren in de regio één vrijwilliger per familie om zich aan te sluiten bij hen om mee te strijden. Ook uw familie kon hieraan niet ontsnappen en uw vader werd verplicht om mee te strijden met Mahdi-militie. Hierdoor zou uw vader ook bedreigd worden door de Taliban. Van 2007 tot 2015 werkte uw vader samen met hen tot hij verlamd raakte en niet langer van dienst kon zijn. Leden van de milities kwamen daarop naar uw huis en dwongen u om de plaats van uw vader in te nemen. Omdat uw vader niet wou dat u meevocht, wimpelde hij hen af en vertelde hen dat u zich morgen wel bij hen zou aansluiten. Echter, hij raadde u aan het land te verlaten. U verliet twee dagen nadien, op 25 mei 2015 illegaal Pakistan. Via Afghanistan reisde u naar Iran en trok u verder langs Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 29 juli 2015 aankwam en een dag later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, police clearance certificaat, huwelijksakte, een schoolcertificaat, een brief van Anjuman-e-Hussania en de enveloppe waarmee alle documenten werden verzonden. U legde ook volgende kopieën neer: de identiteitskaart van uw vader en moeder en een bundel artikels over de situatie in de regio.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld te worden dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Shalozan, Kurram Agency te Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency, noch dat u daar geboren en getogen bent. Echter, u bent er doorheen uw asielprocedure niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot 25 mei 2015 onafgebroken in Shalozan verbleven heeft. Er dient daarentegen vastgesteld te worden dat u uw geboorteregio reeds langer verlaten heeft dan u beweert.

In casu werd vooreerst vastgesteld dat u geen enkel document voorlegde dat u recent zelf zou verkregen hebben die uw verblijf in de regio de voorbije jaren zou kunnen staven. Zo legde u ter staving van uw identiteit dan wel een originele identiteitskaart voor en zou u die zelf hebben verkregen (Gehoorverslag CGVS, d.d. 24 februari 2016, p. 17). Deze kaart werd echter uitgegeven in 2011 en zegt bijgevolg niets over uw verblijf de afgelopen vijf jaar. Hetzelfde kan gezegd worden over de kopieën van de identiteitskaarten van uw vader en moeder (CGVS, p. 17). Ook hier moet worden opgemerkt dat deze reeds lang geleden werden uitgegeven, het zij in 2004 of 2011 (zie groene map). Bovendien betreft het hier enkel kopieën en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan het nodige knip- en plakwerk. Verder legde u ook nog een originele huwelijksakte, een police clearance certificaat, een brief van de Anjuman-e-Hussania en een schoolcertificaat neer (CGVS, p. 18-20). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie blijkt dat alle documenten eenvoudig, het zij via corruptie kunnen nagemaakt of verkregen worden. Belangrijker is echter dat u van al deze documenten verklaarde dat deze door uw oom recent werden verkregen in Pakistan (CGVS, p. 18, 19, 20). Niet

alleen geeft de bewering dat uw oom deze na uw vertrek ging aanvragen dergelijke documenten een dusdanig gesolliciteerd karakter, het is bovendien bijzonder opmerkelijk dat u zelf niet over dergelijke documenten of andere documenten zou beschikken in Pakistan, die u in die periode in die regio zouden plaatsen. U verklaarde immers zelf geen documenten te hebben gehad (CGVS, p. 18). Zo had u ook geen geboortakte van uw kind, noch een b-form, noch een domicilie (CGVS, p. 22). Ook had u geen enkel ander document van uw trouw. Zo staat op de huwelijksakte te lezen dat u gehuwd bent sinds 1-3-2013, maar vreemd genoeg verklaarde u zelf daar geen enkel document van te hebben (CGVS, p. 20). Hetgeen op zich al opmerkelijk is, aangezien u bij DVZ had verklaard dat de akte bij uw vrouw in Pakistan was (Verklaring DVZ, d.d. 30 september 2015, p. 6). Hierop gewezen zei u dat u dat niet had gezegd (CGVS, p. 20). Hoe dan ook, de vaststelling dat alle documenten enerzijds werden aangevraagd door uw oom en anderzijds allen in het afgelopen jaar, nadat u reeds in België was, doet vermoeden dat u de regio al enige tijd heeft verlaten. Toen u bovendien gevraagd werd of u foto's had die uw recent verblijf zouden kunnen staven toonde u één foto op uw GSM en beweerde u dat deze genomen werd een paar dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 22). Echter, uit de bestandsinformatie van de foto bleek dat deze genomen werd in 2011 (CGVS, p. 22). Toen u hierop gewezen werd, verklaarde u dat er wellicht een probleem met de kalender was (CGVS, p. 22). Toen u echter nog een andere foto toonde die hier in België werd genomen bleek uit de bestandsinformatie van de foto dat deze werd genomen in 2016 (CGVS, p. 23), hetgeen er dus op wijst dat er geen probleem met de kalender lijkt te zijn. Hoe dan ook, u had geen enkele andere foto die uw verblijf in de regio zou kunnen staven (CGVS, p. 22).

Tot slot moet ook worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw documenten werden verzonden door uw oom uit Parachinar (CGVS, p. 3). Uit de enveloppe die u voorlegde blijkt echter dat de documenten werden verzonden vanuit Hangu (zie groene map). Toen u hierop gewezen werd verklaarde u dat het misschien van de koerier was (CGVS, p. 21). Het sterkt echter het vermoeden dat u en uw familie de regio al even hebben verlaten.

Ten tweede was uw kennis over de regio eerder beperkt voor iemand die beweerde zijn ganse leven daar te hebben gewoond. Zo verklaarde u dat uw dorp in Kurram Agency (KA) lag en werd u gevraagd welke agencies grenzen aan Kurram agency (CGVS, p. 5). U antwoordde correct dat dat Orakzai Agency was (CGVS, p. 5), maar vergat u ook nog te vernoemen dat Kurram Agency aan Khyber Agency en Noord-Waziristan grenst. Verder verklaarde u ook foutief dat Kurram Agency tot Khyber Pakhtunkwa (KPK) behoorde, terwijl tot de Federally Administered Tribal Areas behoort. Toen u dan gevraagd werd of u al van FATA had gehoord verklaarde u vreemd genoeg dat u daar nog nooit van had gehoord (CGVS, p. 22). U had ook geen idee welke provincies of administratieve regio's aan KPK grenzen (CGVS, p. 6). Verder verklaarde u ook dat Kurram Agency aan Afghanistan grensde (CGVS, p. 6). Gevraagd naar de provincies die aan KA grenzen, verklaarde u correct Paktia, maar noemde u ook foutief Jalalabad en Torkham (CGVS, p. 6).

Ten derde bleek ook uw kennis omtrent de stammencultuur eerder gering. Zo verklaarde u tot de Bangash te behoren en als substam Bashar Khel (CGVS, p. 7). Gevraagd welke substammen de Bangash nog kenden, vermeldde u vreemd genoeg dat er eigenlijk geen substammen zijn bij de Bangash (CGVS, p. 7). Nochtans blijkt uit informatie dat die er wel degelijk zijn. Vervolgens verklaarde u ook dat alle Bangash sjiieten zijn en dat er geen soennitische Bangash zijn (CGVS, p. 8-9). Nochtans blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat de meeste Bangash echter soennieten zijn en slechts een kleine minderheid sjiiet is. Ook verklaarde u dat de meeste Bangash zich in Upper Kurram bevinden, terwijl uit dezelfde informatie net blijkt dat de grote soennitische meerderheid zich in Lower Kurram bevindt.

Ten vierde bleek u ook niet bijzonder goed op de hoogte van enkele ingrijpende gebeurtenissen die zich in uw regio hadden voorgedaan. Zo werd u gevraagd om incidenten op te sommen die zich hadden voorgedaan in de regio vlak voor uw vertrek (CGVS, p. 14). U vernoemde enkele grote gebeurtenissen die zich hadden voorgedaan, maar leek echter maar weinig details te kunnen vertellen hierover. Zo vernoemde u de bomexplosie op het voetbalveld in Alizai, maar kon u het niet exact plaatsen in de tijd (CGVS, p. 14). U vermoedde dat het ergens in de zesde maand moet geweest zijn en u toen nog in Parachinar was (CGVS, p. 14). Nochtans had u zelf verklaard dat u Pakistan op 25 mei had verlaten (zie supra). Hoe dan ook, de explosie vond plaats begin mei. Verder vermeldde u ook de dood van N. I., maar opnieuw kon u zijn dood niet plaatsen in de tijd en kwam u niet verder dan "in 2014". Verder noemde u ook Dr. R. (CGVS, p. 14), en werd u gevraagd wat er met hem gebeurde (CGVS, p. 15). Vreemd genoeg verklaarde u dat hij om het leven kwam in Islamabad, terwijl het eigenlijk in Peshawar om het leven kwam (CGVS, p. 15). Verder verklaarde u ook dat er nooit militaire operaties waren geweest in Kurram Agency (CGVS, p. 15), terwijl uit informatie blijkt dat die er wel waren, noch kon u de laatste nationale verkiezingen exacter plaatsen dan: "in 2013" (CGVS, p. 16).

Ten vijfde blijkt uw ongeloofwaardigheid ook uit de door u geschetste reisweg. Zo legde u vooreerst geen enkel document (tickets, vervoersbewijzen, ...) voor ter staving van uw reisweg, noch legde u foto's voor van uw reisweg (CGVS, p. 25). Tijdens het gehoor op het CGVS toonde u dan wel

enkele foto's op uw GSM die uw reisweg zouden moeten staven (CGVS, p. 25). Echter van geen enkel van die foto's kon duidelijk worden vastgesteld waar deze foto's precies zijn genomen. Aldus kunnen ze weinig staven, tenzij uw aanwezigheid op een bepaald ogenblik in een regio die mogelijks Europa zou kunnen zijn, maar die eigenlijk ook eender waar genomen kunnen zijn (CGVS, p. 20). Het CGVS heeft dergelijke foto's na afloop van het gehoor ook niet ontvangen. Verder verklaarde u ook dat u Pakistan verliet via Afghanistan (CGVS, p. 23). Vreemd genoeg kon u helemaal niets vertellen over uw reis in Afghanistan (CGVS, p. 23). Verder had u ook geen idee waar u de grens met Iran zou zijn overgestoken, noch waar u in Iran zou hebben verbleven. Tot slot had u ook geen idee welke steden u nog zou zijn tegengekomen op weg naar België (CGVS, p. 24). De verschooning dat u niet kunt lezen is weinig afdoend. Zo kan redelijkerwijs worden aangenomen dat een dergelijke reis een dusdanige impact op u zou hebben gemaakt dat u er toch iets over zou kunnen verklaren. Dat u dan zelf verklaarde helemaal niets te kunnen zeggen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Shalozan gelegen in Kurram Agency, FATA. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Shalozan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat tot 25 mei 2015 in Shalozan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in de jaren voordien in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Die geloofwaardigheid wordt namelijk danig ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig waarschijnlijke verklaringen aangaande uw asielrelaas. Zo werd u tijdens het interview op de DVZ gevraagd wat u vreest mocht u terugkeren naar Pakistan en antwoordde u dat u de soennieten en de Taliban vreest (Verklaring CGVS, d.d. 30 september 2015). Toen u echter de redenen werd gevraagd op het CGVS waarom u asiel had aangevraagd, verklaarde u merkwaardig genoeg dat u gevlucht was uit Pakistan omdat u gedwongen werd om mee te strijden met de milities, u hierdoor bedreigd werd en zou vermoord worden indien u terugkeerde naar Pakistan (CGVS, p. 26-27). Vreemd genoeg maakte u bij de DVZ nergens melding te vrezen geïsoleerd te worden door de milities. Integendeel, u verklaarde toen zelfs dat indien u niet mee zou vechten u zich zou moeten opsluiten om te schuilen voor de dagelijkse bombardementen (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen zei u dat het niet uw fout was en dat u het de vertaler duidelijk had verteld (CGVS, p. 30).

Deze opvallende discrepantie tussen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS is op zich al opmerkelijk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie ook nog eens dat gedwongen rekrutering door verschillende milities in de regio niet aan de orde is, hetgeen uw geloofwaardigheid alleen maar verder ondermijnt.

Vervolgens werd u dan ook nog eens gevraagd of u problemen had gehad met de Taliban en antwoordde u negatief (CGVS, p. 28). Ter staving van uw asielrelaas had u echter ook een brief meegebracht van Anjuman-e-Hussania (CGVS, p. 20). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat in een regio waarin veel mensen het Engels niet machtig zijn, dergelijke brief dan toch in het Engels zou zijn opgesteld. Bovendien doen de vele taalfouten in de brief verder afbreuk aan de authenticiteit ervan ("he left for abroad the country"). Daarnaast had u ook geen idee wat er in de brief stond, noch wie die brief had opgesteld (CGVS, p. 29). Bovendien lijkt ook de inhoud niet overeen te stemmen met uw verklaringen. Zo verklaarde u eerder geen problemen te hebben gehad met de Taliban (zie supra), echter, op de brief staat te lezen dat u meermaals bijna ontvoerd werd door de Taliban en u en uw familie bedreigd werden met de dood (zie groene map). Toen u erop gewezen werd dat u eerder had verklaard dat u geen problemen had gehad met de Taliban, terwijl de brief anders doet vermoeden, verklaarde u plots dat uw vader wel bedreigd werd (CGVS, p. 28). Gevraagd waarom de brief dan specifiek over u zou spreken, verklaarde u dat uw vader of uzelf hetzelfde is, de dreigingen worden geuit aan de familie (CGVS, p. 28). Hetgeen absoluut geen verklaring is waarom u dan zelf zou zeggen dat u geen problemen had met de Taliban. Op deze opmerkelijke tegenstrijdigheid gewezen verklaarde u dat de bedreigingen aan iedereen worden gegeven (CGVS, p. 28), hetgeen geen afdoende verklaring is voor dergelijke discrepantie. Bovendien gaf u iets later ook aan dat de Taliban wel geprobeerd zou hebben u te kidnappen mocht u naar het front gegaan zijn (CGVS, p. 28), hetgeen dus impliceert dat het nooit eerder gebeurde, afbreuk doet aan de authenticiteit van dergelijke brief en uw geloofwaardigheid compleet ondermijnt. Hoe dan ook, u had de bedreigingen van de Taliban aan uw adres, of dat van uw familie bij de DVZ gewoon niet vermeld (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5)

Verder verklaarde u ook dat uw oom bij een algemeen gevecht door een bomaanslag om het leven zou zijn gekomen. Vooreerst legde u hier geen enkel document van voor (CGVS, p. 17). Noch kende u de exacte datum waarop uw oom zou zijn gestorven en kon u het niet beter plaatsen dan "In 2008". Bovendien doet uw bewering dat u nog enige tijd in Pakistan zou zijn gebleven verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook nog op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. (Verklaring DVZ, p. 8, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet en pas in België asiel aanvraegt doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Dat u uw werkelijke reden van vertrek niet opgeeft, doet verder vermoeden dat u niet recent uit de regio van Kurram Agency bent vertrokken.

Tenslotte vreesde u ook nog vastgehouden te worden op de luchthaven bij een eventuele terugkeer naar Pakistan (CGVS, p. 27). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt verder niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas werden allen hierboven reeds besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De artikels die u neerlegde behandelen de algemene situatie in Pakistan, en bevatten geen persoonlijke link met u (CGVS, p. 18). Bijgevolg voegen dergelijke artikels niet wezenlijks toe aan uw asiels dossier.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van

de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "(...) evenals van machtsoverschrijding." In zijn middel meent verzoeker voorts dat "de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid." Verzoeker zet zijn enig middel uiteen als volgt:

"1. Overwegende dat het C.G.V.S. aan de verzoekende partij verwijt dat zij niet een begin van bewijs bijbrengt om haar verhaal geloofwaardig te maken;

Dat eens de beslissing om het land te verlaten genomen was, heeft de verzoekende partij zich niet bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen;

Dat de verzoekende partij haar land is ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en dat men in zo'n geestestoestand er niet aan denkt dat dit noodzakelijk is ;

Dat het past hieromtrent te herinneren, dat indien het bewijs zeker op de januari verzoekende partij rust, (H.C.R., "guide des procédures et critères pour déterminer le statut de réfugiés", Genève, 1979, p. 51, §196), de aanbreng ervan moet worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier gezien de zeer speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt;

Dat eisen van een persoon die een reeks bedreigingen en geweld heeft ondergaan, dat hij het bewijs bijbrengt van al deze gebeurtenissen terwijl dit slachtoffer enkel tracht om zijn vel te redden, moet worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen;

Dat verzoekende partij daarenboven herinnert dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van zijn verhaal gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees op vervolging, omringen;

Dat het een constante rechtspraak is dat de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal;

Dat, wanneer er een twijfel blijft bestaan deze ten goede moet komen van de asielaanvrager;

Dat de verzoekende partij in de volgende paragrafen zal aantonen dat haar verhaal wel degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig is;

De bestreden beslissing weigert het vluchtelingenstatuut in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet toe te staan.

Wanneer men de bestreden beslissing beschouwt, schendt verwerende partij dit artikel manifest.

De verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen.

Dit artikel stelt, dat als vluchteling wordt beschouwd:

(...)

Minstens voldoet verzoekende partij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in het artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980:

(...)

Wat betreft de motiveringsbeslissing van het CGVS welke stelt dat asielaanvraag steunt op motieven die uiteengezet werden en waarbij geoordeeld werd dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnd werd, maakt het CGVS in feite toepassing van het adagium "fraus omnia corrumpit" terwijl dit geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde. Echter, onjuiste verklaringen op zich mogen geen reden zijn om een asielaanvraag te weigeren. Het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status stelt terzake;

"Untrue statements by themselves are not a reason for refusal of refugee status as it is the examiner's responsibility to evaluate such statements in the light of all the circumstances of the case"

De valse verklaringen in een asielaanvraag nemen niet weg dat de aanvragers wel degelijk ernstige redenen kunnen hebben om te vrezen voor vervolgingen en moeten aldus getoetst worden aan de ernst van de ingeroepen feiten.

Dit werd tevens reeds herhaaldelijk bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

"Tout en admettant que le caractère frauduleux ou mensonger des déclarations peut légitimement conduire la partie défenderesse à mettre en doute la bonne foi d'un demandeur, le Conseil rappelle sa jurisprudence constante selon laquelle cette

circonstance ne dispense pas les instances d'asile de s'interroger in fine sur l'existence, pour le demandeur, d'une crainte d'être persécuté ou d'un risque réel de subir des atteintes graves, qui pourraient être établis à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments certains de la cause. En pareil cas, le Conseil rappelle toutefois que de telles dissimulations justifient une exigence accrue du point de vue de l'établissement des faits.»

De Raad van State heeft ook herhaaldelijk bevestigd dat het principe "fraus omnia corrumpit" geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde. (RvS, n°191.586 18 maart 2009 ; RvS n°190.783 25 februari 2009);

Concluderend kan men stellen, dat, dit de asielautoriteiten niet van de verplichting ontslaat om zich af te vragen of er een vrees voor vervolging bestaat die voldoende kan worden aangetoond. Door de focussen op deze fraude, wordt in casu voorbij gegaan aan de kern van het asielverzoek van betrokkene. Het was niet betwist dat de verzoende partij "borspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency, noch dat u daar geboren en getogen bent " De CGVS veronderstelt dat hij zijn geboorteregio reeds langer verlaten heeft dan hij beweert.

Maar de CGVS heeft geen enkels bewijs om dat te zeggen. Het alleen een veronderstelling van zijn kans met een serie van détail vanuit het gehoord.

In de bestreden beslissing vermeldt de CGVS een hele reeks elementen die worden verondersteld door de verzoekende partij gekend te worden en waarvoor de verzoekende partij zich hebben vergist.

Nochtans laat zij eveneens weg om te zeggen dat er een hele reeks van dingen is dat hij ook na het jaar 2011 kende aangezien hij een recente verandering in de verschillende moskeeën vermeldt die hij bezochten.

De elementen die het mogelijk maken om te beseffen dat hij nog aanwezig op het grondgebied van de Kurram Agency tot zeer onlangs was werden zuiver van en alleen maar door de verweerder onkundig geweest.

Er blijft bestaan een twijfel vergeleken met zijn verblijf in het gebied van Kurram Agency. Bijgevolg moet men het principe van de twijfel toepassen profiteert aan de asielzoeker, vooral in een gebied van een uiterst geweld.

In het geval van een terugkeer naar het geboorteland, zal hij in ieder geval geen andere keuzen hebben dan naar dit provincie terug te keren aangezien het daar is dat zijn familie leven.

Aangezien CGVS geen twijfel heeft die hij daar groeit heeft, is het belangrijk om de objectieve vrees te onderzoeken in geval van terugkeer voor een sjiit die in een regio leeft waar een Taliban (soenniet) aanwezig is.

Verzoekende partij puur een middel uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst te benadrukken dat er in Pakistan ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het administratieve dossier van de verzoekende partij kan men vinden een verslag van 16 april 2016.

Maar de artikelen neergelegde door de verzoekende partij voor zijn asielaanvraag betreft zijn eigen regio van Pakistan en zijn allemaal na het de publicatie van het CEDOCA-verslag gedateerd.

Het blijkt eruit dat "Op 27/03/2016 vielen er 72 dodelijke slachtoffers, vooral kinderen en vrouwen, na een zelfmoordaanslag in een park te Lahore, de meest toeristische stad van Pakistan. Omwille van de aangekondigde schoonmaakoperatie door het leger in Lahore en in het zuiden van de provincie Punjab (Multan, Bahawalpur) en mogelijke represailles door terroristen of gewapende groepen, moeten reizigers ook in die tot voor kort relatief rustige regio een grote waakzaamheid aan de dag leggen.

Op 17/03/2016 vonden twee militairen en drie terroristen het leven tijdens een schietpartij te Chilas op de Karakoram Highway, tussen Islamabad en Gilgit. Dit traject wordt afgeraden per bus. Reizigers nemen best het vliegtuig van Islamabad tot Gilgit.

Op 27/03/2016, 28/03/2016 en 29/03/2016 te Islamabad gewelddadige betogingen van religieuze groeperingen plaats. De situatie blijft gespannen en nieuwe betogingen. Met mogelijke uitbarstingen van geweld, vallen niet uit te sluiten, ook in andere steden. Het is dan ook aan te raden mensenmassa's en samenscholingen te vermijden.

Hoewel het aantal terroristische aanslagen in 2015 afnam, blijft de algemene veiligheidssituatie instabiel en onvoorspelbaar in grote delen van het land. Tijdens de eerste maanden van 2016 vonden geregeld aanslagen plaats, vooral in het noorden, in de zuidwestelijke provincie Baluchistan en in de stad Karachi. Op 20/01/2016 vielen 22 dodelijke slachtoffers tijdens een terroristische aanval op een universiteit in Charsadda (Khyber-Pakhtunkhwa). Op 13/01/2016 werd een tv-station in Islamabad aangevallen door terroristen. Daarbij viel één gewonde.

De schoonmaakoperatie in Karachi heeft voor een verbetering van de veiligheidssituatie gezorgd maar zware criminaliteit en politiek geweld blijven in de stad voorkomen.

Op 13/02/2016 werd een Afghaans politicus ontvoerd op de Rana Market in Islamabad, vlakbij de Belgische ambassade, en werd twee weken later bevrijd na een schietpartij met de ordetroepen." (http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/pakistan)

Vanuit de 2015/2016 verslag van Amnesty international blijkt er uit dat « La population civile des FATA était toujours affectée par le conflit armé interne. L'armée pakistanaise a poursuivi ses opérations militaires débutées en 2014 contre les groupes armés non étatiques dans les agences tribales du Waziristan du Nord et de Khyber. Selon l'armée, plus de 3 400 activistes ont été tués et au moins 21193 autres ont été arrêtés dans le cadre de ces opérations. Étant donné le manque de transparence des opérations militaires l'absence de couverture par des médias indépendants et les inquiétudes suscitées par l'utilisation disproportionnée de la force déjà constatée dans des opérations similaires. De profondes craintes demeuraient quant aux circonstances des homicides, au traitement en détention des personnes arrêtées et à l'équité de leurs procès.

Plus d'un million de personnes étaient toujours déplacées en raison du conflit armé actuel et passé dans le Nord-Ouest.

Les attaques de drones américains ont diminué ; elles ont visé essentiellement le Waziristan du Nord. Les informations sur les conséquences pour les civils étaient rares. Deux étrangers travaillant pour des organisations humanitaires - un ressortissant des États-Unis, Warren Weinstein, et un Italien, Giovanni Lo Porto — qui étaient retenus en otage par Al Qaïda ont fait partie des victimes tuées par un tir de drone américain en janvier, confortant une nouvelle fois la crainte que les tirs de drones puissent entraîner des homicides illégaux de civils. L'armée pakistanaise a procédé à sa première attaque de drone le 7 septembre, affirmant avoir tué trois chefs de groupes armés au Waziristan du Nord.

Le conflit armé s'est poursuivi dans certaines zones du Waziristan du Nord. Des groupes de défense des droits humains ont affirmé que des civils avaient été tués ou blessés à la suite d'opérations militaires menées sans discrimination. »

<https://www.amnesty.org/fr/countries/asia-and-the-pacific/pakistan/report-pakistan/>

Volgens de COI « Pakistan: actuele situatie Kurram Agency » van 21 september 2015, kunnen we lezen dat "(...) uit de gegevens van rapporten (...) blijkt dat vanuit de belangrijkste tactiek van militanten in Kurram Agency het gebruik van IED's is. Het doelwit van de IED's zijn voornamelijk wagens van veiligheidspersoneel of passagiersbussen die doorheen de regio reizen. A. Siddique bevestigt dat er laatste jaar een stijging waar te nemen valt met betrekking tot aanslagen op sjiïeten die hinnen Kurram Agency reizen. Sjiïeten die in groep reizen vanuit steden zoals Hangu en Kohat naar Parachinar zijn kwetsbaar volgens Siddique. Het gebruik van IED's valt vooral op in de eerste helft van de rapporteringsperiode, in het voorjaar en na jaar van 2014 en in de eerste helft van 2015. Daarnaast vonden de regio ook doelgerichte aanslagen op scholen plaats voornamelijk vanaf midden 2015. Bovenstaande berichten vermelden nauwelijks of het ging om sektarisch geweld. "

"Het geweld in Kurram Agency dreft een groot aantal personen op de vlucht. De meerderheid van de IDP's uit Kurram Agency

zochten hun toevlucht tot gastgezinnen in Lower Kurram, terwijl anderen een onderkomen zochten in het New Durant vluchtelingenkamp of in Afghanistan. De afgelopen twee jaren promoot de Pakistaanse overheid een terugkeer en rehabilitatie van ID's. De geraadpleegde bronnen vermelden tevens migratiestromen naar andere delen in Pakistan. Een meerderheid van de sjiitische gemeenschap zoekt een onderkomen in grootsteden zoals Peshawar, Islamabad, Karachi en in de naburige agencies. Meerdere bronnen melden wel dat de shia-gemeenschap uit Kurram Agency ook in andere delen van Pakistan onderhevig kan zijn aan geweld. Dit omwille van hun religie en ook omwille van hun Pashtun identiteit, volgens de geraadpleegde bronnen."

Volgens de COI info getiteld "Pakistan. Security Situation" van 18 april 2016, voor de Kurram Agency regio, blijkt het dat "Kurram is the only agency in het FATA where Shia's are a majority. Kurram agency has a history of sectarian violence between sunni and shia. From 2007 and 2012, intensive fighting between Sunni and Shia dominated the scene in Kurram Agency. FRC noticed an increase of violent incident in the first quarter of 2015, with 17 incidents of violence. In the second and third quarter the violence declined but in the last quarter of 2015 incidents increase again. Overall 35 incidents took place, killing 111 and 112 injured. Most of the incidents in the first quarter occurred in Lower Kurram. According to FRC, this can be explained because its borders North Waziristan and militants fled to Kurram Agency."

PIPS counted 17 terrorist attacks killing 47 and 95 injured. Militants used IED's, cross border attack and ambush attacks. Military convoys and civilians were the targets. A major incident occurred in December 2015, when an IED exploded at a market close to Parachinar city killing at least 23 people.

In twee anderen nieuwsartikelen van april and mei 2016, kunnen we leren dat het geweld blijft stijgen in het jaar 2016 van 30% in het regio van FATA.

Inderdaad, in het artikel van The Express Tribune getiteld "FRC first quarter report 2016: Violence by banned outfits increases 34% this year" is het mogelijk te beseffen dat "Militancy and violence increased by 34% in Federally Administered Tribal Areas is on the rise since the start of 2016 as compared to the last quarter of 2015. This was stated in a report issued by the Fata Research Centre (FRC). According to a copy of the report available with The Express Tribune, improvised explosive devices (IED) were used in 42% of attacks while 26% involved ambushes on security forces and tribal elders."

(...)

"According to Irfanuddin, a security analyst at FRC, Tehreek-e-Taliban Pakistan Jamaatul Ahrar (TTP/JA) has emerged as the most virulent terrorist group in not only the northern agencies of Fata but also in districts adjoining Peshawar. Newer alliances are emerging within militant factions and will change the way violence is executed, he said. Irfanuddin said the resurgence of militant groups directly threatens the security situation in Peshawar and its adjoining districts. He added locals in Peshawar's suburbs adjacent to Darra Adam Khel are reportedly patrolling their villages during night. The incidents of extortion in Peshawar and surrounding districts have risen once more after witnessing a brief decline during the last quarter of 2015. In South Waziristan, attacks by militants have penetrated as deep as Serwaki tehsil. These attacks took place in Mehsud territory earlier that had been cleared under Operation Rah-e-Nijat in 2009. Such attacks may inhibit repatriation of Mehsud internally displaced persons (IDP) to their ancestral area. Terrorist attacks were also reported from the area of Suleman Khel tribe which had hitherto remained peaceful. Kurram Agency has witnessed a spike in terrorist activities. The security situation in North Waziristan, Orakzai and Khyber agencies could worsen if militants are allowed to regroup in Kurram. "It may also reignite sectarian violence since with rising temperature, this summer may witness an unprecedented level of violence compared to the previous year" the report added."

<http://tribune.com.pk/story/1091627/frc-first-quarter-report-2016-violence-by-banned-outfits-increases-34-this-year/>

In een artikel van Pakistan Today getiteld "No change in law, order situation on a larger scale: report" kunnen we leren dat "(...)The report states that according to analysts, Punjab is predicted to be the target by extremists as their room to manoeuvre has been systematically choked in other parts of the country, particularly the Federally Administered Tribal Areas (FATA) and Karachi. (...)

FATA remains the region in Pakistan with the most number of casualties (239). Followed by Balochistan (181), Punjab (163), Sindh (152), and KP (126).

(...) Suicide attacks, armed attacks, and IED explosions were the only forms of violence that recorded higher number of fatalities during this quarter when compared to the first quarter of 2015. The fatalities from all other forms of violence were significantly lower than the figures recorded in the comparative period."

<http://www.pakistantoday.com.pk/2016/04/30/national/no-change-in-law-order-situation-on-a-larger-scale-report/>

Al deze informatie wijst uit dat er een objectief risico in geval van terugkeer in zijn gebied van oorsprong bestaat.

Zelfs in het geval dat hij twijfels over zijn laatste woonplaats uit, is het zeker dat hij er heeft geleefd. Bijgevolg moest de verwerende partij het risico onderzoeken om het blinde geweld van zijn gebied te ondergaan.

Deze nieuwe elementen zijn een nieuw onderzoek van de situatie op vlak van openbare veiligheid waard in de FATA door CGVS. Bovendien moet de twijfel aan de asielzoekers profiteren. Bijgevolg dient de bestreden beslissing voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, te worden vernietigd in overeenstemming met artikel 39/2, §

1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Aangezien de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid;

Dat, in overeenstemming met de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980, zelfs indien de tegenpartij beschouwde dat de asielaanvraag niet gegrond was in de zin van de status voor vluchtelingen, diende ze toch haar beslissing te motiveren onder het oogpunt van de subsidiaire bescherming gezien de feiten toelaten te denken dat de verzoekster een werkelijk risico loopt van zware aantasting en haar fysieke integriteit

Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van "subsidiaire bescherming" en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt;

Dat het de verzoekende partij toekomt het bewijs te leveren van een werkelijk risico van zware bedreigingen in geval van terugkeer, dat het risico zich kan materialiseren onder de vorm van folteringen of onmenselijke of degraderende behandelingen;

Dat de verzoekende partij herinnert aan wat aangehaald werd tijdens haar verhoor op het CGVS en houdt vol dat het risico goed en degelijk bewezen is;

Dat de beslissing van het CGVS dient vernietigd te worden en de verzoekster de status toe te kennen van vluchteling en ten subsidiaire titel haar de subsidiaire beschermingsstatus te geven;

Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van "subsidiaire bescherming" en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt;"

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel getiteld: *"No change in law, order situation on a larger scale: report"* (Verzoekschrift, bijlage 2) en een krantenartikel getiteld: *"FRC first quarter report 2016: Violence by banned outfits increases 34% this year"* uit 'The Express Tribune' van 26 april 2016 (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2. Waar verzoeker gewag maakt van *"een klaarblijkelijke vergissing (...) van appreciatie en de principes (...) van goede administratie (...)"*, voert hij in wezen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, vindt haar juridische grondslag in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en de waarheid niet heeft verteld over zijn verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België. Er kon volgens de commissaris-generaal geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde ononderbroken verblijf in Kurram Agency tot voor zijn vertrek, hetgeen, zo stelt de commissaris-generaal uitdrukkelijk, essentieel is om uitspraak te kunnen doen over de behoefte aan internationale bescherming. De commissaris-generaal betwist op zich niet dat verzoeker geboren en getogen is in Kurram Agency maar meent dat hij zijn geboorteregio reeds langer heeft verlaten dan hij beweert.

Hierbij wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker geen enkel document voorlegde dat hij zelf heeft verkregen om zijn recent verblijf in zijn beweerde regio van herkomst te staven. De voorgelegde documenten werden allemaal aangevraagd door zijn oom en dit in de periode waarin verzoeker reeds in België was, hetgeen de commissaris-generaal doet vermoeden dat hij zijn regio van herkomst al geruime tijd heeft verlaten. Verder wijst de commissaris-generaal op het feit dat de voorgelegde kopieën onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk en dat documenten in Pakistan, zoals blijkt uit

de informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, makkelijk, eventueel via corruptie, kunnen worden nagemaakt of verkregen. Dat verzoekers oom de documenten zou hebben opgevraagd onderstreept volgens de commissaris-generaal het gesolliciteerd karakter. Wat de getoonde foto's betreft, werd vastgesteld dat deze dateren uit 2011 en betreffende de opgestuurde documenten werd vastgesteld dat deze vanuit Hangu werden verzonden, hoewel verzoeker verklaarde dat deze vanuit Parachinar zouden zijn verstuurd. Vervolgens bleek de kennis van verzoeker ondermaats voor iemand die beweert zijn hele leven in zijn regio van herkomst te hebben gewoond en is zijn kennis van de stammencultuur in zijn regio gering. Verzoeker bleek ook niet op de hoogte van een aantal ingrijpende gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in zijn regio van herkomst en werden de verklaringen van verzoeker over zijn reisweg weinig geloofwaardig geacht. Nu verzoeker er niet in slaagt zijn verblijfshistoriek aannemelijk te maken, kan er, aldus de commissaris-generaal, ook geen geloof worden gehecht aan de feiten op grond waarvan verzoeker bescherming aanvraagt.

Aangaande zijn asielrelaas stipt de commissaris-generaal nog aan dat verzoeker vage, tegenstrijdige en weinig waarschijnlijke verklaringen aflegt en dat een aantal fundamentele discrepanties werden vastgesteld tussen de door hem afgelegde verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en zijn interview bij het Commissariaat-generaal. Ook blijkt de brief die verzoeker voorlegt om zijn problemen te staven, melding te maken van andere feiten dan diegene die verzoeker aanhaalt en blijkt verzoeker niet te weten wat erin staat, noch wie hem heeft opgesteld. Het gegeven dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in de andere Europese landen waar hij gepasseerd is, doet volgens de commissaris-generaal afbreuk aan zijn vrees. Verzoeker meent vastgehouden te zullen worden op de luchthaven bij een eventuele terugkeer naar Pakistan, maar uit de informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de eventuele incidenten die zich zouden kunnen voordoen geen risico op ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Aangaande de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, stelt de bestreden beslissing dat verzoeker een dergelijk onderzoek onmogelijk maakt nu hij geen duidelijkheid schept over zijn verblijfplaatsen en geen zicht geeft op zijn meest recente verblijfssituatie.

2.5. In zijn middel houdt verzoeker een theoretische uiteenzetting over de (beoordeling van de) bewijslast en de geloofwaardigheid in asielzaken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die het bieden van internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoeker leest blijkens zijn middel in de beslissing dat hem zou worden verweten geen begin van bewijs van zijn relaas bij te brengen. Wegens de vrees voor zijn veiligheid, zo meent verzoeker, is hij zijn land ontvlucht "*in zo'n geestestoestand*", dat hij er niet aan dacht om documenten te verzamelen. De Raad stelt vast dat in de beslissing in wezen wordt gesteld dat verzoeker aanvankelijk geen enkel document had voorgelegd dat hij zelf heeft verkregen om zijn recent verblijf in zijn beweerde regio van herkomst te staven. Het komt inderdaad bevreemdend over dat verzoeker zou hebben beslist zijn land van herkomst te verlaten zonder in het bezit te zijn van enig document (AD, stuk 10, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ 30 september 2015, vragen 23-25), en zelfs verklaarde dat hij in Pakistan geen documenten had (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 24 februari 2016, p. 18), hetgeen weinig aannemelijk is. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 februari 2016 plots een reeks kopieën van documenten kan voorleggen (AD, stuk 13, Documenten) die door zijn oom zouden

zijn opgevraagd (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 24 februari 2016, pp. 18-21), maar die niet van aard zijn om zijn recent verblijf in Kurram Agency aan te tonen. Daarnaast wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn middel, door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen toepassing werd gemaakt van het *adagium* *'fraus omnia corrumpit'*, waardoor het betoog van verzoeker over de toepassing van dit *adagium* in de Belgische rechtsorde elke grondslag mist. De internationale bescherming werd hoofdzakelijk geweigerd omwille van het feit dat geen geloof werd gehecht aan het feit dat verzoeker in zijn geboorteregio Kurram Agency zou hebben verbleven tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst en omdat verzoeker aanvankelijk bij de DVZ andere redenen opgaf (vrees voor soennieten en Taliban) voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst dan bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal (gedwongen rekrutering door milities).

2.7. Tegen het determinerend motief van de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal geen enkel bewijs heeft dat hij zijn geboorteregio reeds langer zou hebben verlaten dan voorgehouden en dat het enkel om veronderstellingen zou gaan. Uit artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) blijkt echter dat de bewijslast betreffende 'de plaats(en) van eerder verblijf' op de asielzoeker rust en niet op de commissaris-generaal. Aangezien werd vastgesteld dat verzoeker geen enkel document neerlegde ter staving van zijn recente verblijf in Kurram Agency, dat uit zijn verklaringen bleek dat zijn kennis ondermaats is voor iemand die beweert zijn hele leven in deze regio te hebben gewoond en dat hij niet goed op de hoogte bleek van enkele recente ingrijpende gebeurtenissen, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat niet werd voldaan aan de plicht tot medewerking. Door in zijn middel louter te beweren dat *"er een hele reeks van dingen is dat hij ook na het jaar 2011 kende aangezien hij een recente verandering in de verschillende moskeeën vermeldt die hij bezochten"* en *"De elementen die het mogelijk maken om te beseffen dat hij nog aanwezig op het grondgebied van de Kurram Agency tot zeer onlangs was werden zuiver van en alleen maar door de verweerder onkundig geweest."*, slaagt verzoeker er geenszins in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker meent dat, nu er twijfel blijft bestaan over zijn verblijf in Kurram Agency, hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Het voordeel van de twijfel kan echter enkel worden toegestaan indien verzoeker voldoet aan de cumulatieve voorwaarden, vermeld in artikel 48/6, tweede lid, van de vreemdelingenwet, hetgeen hij geenszins aantoonst. Vermits verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing en nog steeds geen duidelijkheid verschaft over zijn verblijfplaats(en) gedurende de jaren die aan zijn vertrek uit Pakistan voorafgaan, kan er ook geen geloof worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging die gestoeld is op zijn slachtofferschap van verplichte rekrutering door de Mehdi-milities in Kurram Agency in de periode 2014-2015 (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 24 februari 2016, p. 26-27). Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet.

2.8. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226). Aangezien verzoeker geen duidelijkheid biedt over de plaats(en) waar hij de laatste jaren voor zijn komst naar België heeft verbleven, komt hij evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het nagaan van het recent verblijf kadert immers binnen het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming (cf. RvS 2 april 2010, nr. 5.515 (c)).

2.9. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat *"(...) hij in ieder geval geen andere keuzen hebben dan naar dit*

provincie terug te keren aangezien het daar is dat zijn familie leven." Vervolgens wijst verzoeker er op dat "(...) er in Pakistan ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict", waarna hij uit allerlei geweldsincidenten opsomt die in rapporten worden vermeld. Verzoeker meent dat het gaat om informatie over "(...) zijn eigen regio van Pakistan en zijn allemaal na het de publicatie van het CEDOCA-verslag gedateerd" die erop wijst dat "er een objectief risico in geval van terugkeer in zijn gebied van oorsprong bestaat. Zelfs in het geval dat hij twijfels over zijn laatste woonplaats uit, is het zeker dat hij er heeft geleefd. Bijgevolg moest de verwerende partij het risico onderzoeken om het blinde geweld van zijn gebied te ondergaan." De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal nergens betwist dat er in Kurram Agency een belangrijk risico bestaat omwille van veralgemeend geweld. In die zin zijn de artikels, die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3), waarin geweldsincidenten in Pakistan in het algemeen en de tribale gebieden in het bijzonder worden besproken, weinig dienstig. Verzoeker gaat echter volkomen voorbij aan het doorslaggevend argument van de commissaris-generaal dat er geen duidelijkheid bestaat over verzoekers eerdere verblijfplaats(en) binnen of buiten zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen. (...)"

2.10. Waar verzoeker meent dat er een nieuw onderzoek dient te gebeuren door de commissaris-generaal en vraagt de bestreden beslissing te vernietigen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, blijkt uit wat voorafgaat dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker werkt ook niet verder uit welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 A het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden

beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht, noch van machtsoverschrijding.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN